

kommende af gennemgribende Natur, idet det maatte være Formaalet at skabe en ny Lov, der helt igennem var præget af de i Borgerlig Straffelov nedlagte Principper. Under Udarbejdelsen af Udkastet har Udvalget gennemgaaet de gældende militære Straffelove i en Række andre Lande, saaledes Norge, Sverige, Finland, Schweitz, Tyskland og Rusland*).

Der har været Enighed om at begrænse den militære Straffelov til kun at indeholde de Straffebestemmelser, der ved Siden af de i Borgerlig Straffelov indeholdte maa anses nødvendige eller dog særlig hensigtsmæssige. Den ydre Følge heraf er, at Udkastet kun har 72 Paragraffer mod de 198, der — bortset fra det til Militær Retsplejelov overførte 12. Kapitel — indeholdes i Loven af 1881.

Som Punkter, paa hvilket Udkastet skiller sig fra Loven af 1881 skal særlig fremhæves:

Dødsstraffen er afskaffet i Fredstid, medens den er bevaret for de groveste Forbrydelser i Krigstid.

Af andre Straffe er afskaffet: Arrest i Bøjen, mørk Arrest, strengt Fængsel paa Vand og Brød, Fæstningsarrest og Statsfængsel.

Der er givet Hjemmel for Anvendelse af betinget Dom.

En Række høje Mindstemaal for Straffe er fjernede, saaledes for Lydighedsnægtelse.

Strafferammerne er i det Hele nedsatte.

Alle Særbestemmelser for Berigelsesforbrydelser er fjernede.

I øvrigt er helt igennem en Simplificering tilstræbt.

Man har anset det for hensigtsmæssigt at udskille visse Hovedspørgsmaal til særskilt udførligere Behandling, nemlig Straffelovens Omraade, Straffene, betingede Domme og Retsplejelovens Omraade. Iøvrigt henvises til Bemærkningerne ud for de enkelte Paragraffer.

Straffelovens Omraade.

Udkastets Omraade er paa lignende Maade som Omraadet for L. 1881 i det væsentlige personligt bestemt. Hovedreglen findes i § 5, hvorefter Skelnemærket er, om den paagældende maa siges at høre til Krigsmagten. Det fastsatte Skelnemærke kan i Praksis undtagelsesvis give Anledning til Tvivl, men det er næppe muligt at opstille noget andet. For de værnepligtiges Vedkommende er det klart, at de hører til Krigsmagten, saalænge de er til Tjeneste, og lige saa klart, at de ikke i Almindelighed, men dog i visse Henseender, bør omfattes af Loven som hjemsendte.

En værnepligtig, der har modtaget Indkaldelsesordre til en militær Afdeling — eller hvem denne Indkaldelse paa Grund af egen Forsømmelse ikke er kommet i Hænde — hører fra Mødedagen til Krigsmagten.

Det er ingen Forudsætning for Tilhørsforhold til Krigsmagten, at dette giver sig Udtryk i Uniformering eller i Indordning i den militære Rækkefølge (Auditører er f. Eks. ikke indordnede). Men det følger af Udkastets Indhold, at Personer, der vel hører til Krigsmagten, men hverken har militær Lydigheds- eller Respektpligt eller militær Tjenestepligt, ret vanskeligt vil kunne gøre sig skyldig i Overtrædelse af Loven i Fredstid. Det kan dog tænkes, f. Eks. ved §§ 40, 41, 64, 65 og 71. I Krigstid vil det lettere kunne forekomme, men de praktiske Tilfælde vil da rammes af Bestemmelsen i § 6 c.

*) Man har dog ikke fundet det paakrævet i Bemærkningerne i Almindelighed at gøre Rede for, hvorledes de forskellige Spørgsmaal er løst i de fremmede Lovgivninger.